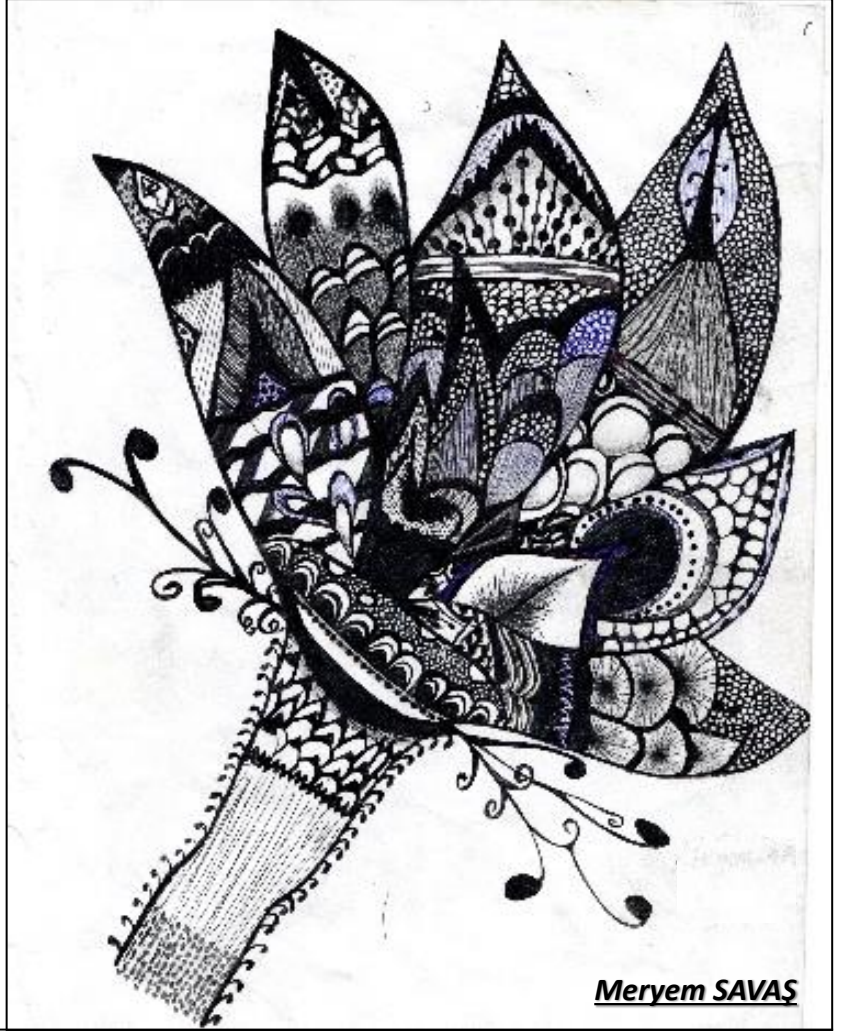

EN İYİ DOST

Hepimizin birçok dostu vardır. Her şeyi onunla paylaşır ondan fikirler aldığımız. Bu dostlar her zaman insanlar değildir. Kimi bir hayvanla kimi de bir kitapla dosttur. Kitaplarla dost olmak daha bir başkadır. Kitapla konuşup ona hayatını anlatamazsın ama kitapta hayatını bulabilirsin. Kitaplarda bir yazarın düşüncelerini okursun ve belki de o düşüncelerde sen varsındır. Onun anlattığı hüznün, mutluluk, şaşkınlık, korku, heyecan gibi durumlar belki de hep senin hayatını içeriyordur. Böyle bir kitap bulduğunda bir bardak kahve ile odanın sessiz bir köşesinde oturup kitaba gömülürsün. Yazar anlattıkça kitapta kendini bulursun, mısralarda kaybolur giderebilirsin bazen...

Bu yüzden kitaplar dosttur. Eğer mutluyusan seni daha çok mutlu edecek kitaplar okursun. Bazen de karamsar kitaplar okursun çünkü o zaman mutsuzsundur ve seni en iyi anlayacak o karamsar satırlardır. Önce satırlar uzun gelir ta ki kendini o satırlarda bulana kadar. Aslında her şey bundan sonra başlar. Satırlar seni anlattıkça okumayı bırakamazsın ve gittikçe kısalır. Sen rahatlırsın, dertlerinle baş edebilmeyi öğrenirsin ve başarısın. Çünkü kitap bitmiştir. Dertlerin artık yüzünü astırmaz ve kafanı karıştırmaz. Artık sıkıntılarını sana en yakın olan dostunla bitirmiş, çözüm bulmuşsundur ve artık bilirsin ki ne zaman başın sıkışsa bir kitapçıdan bulabilirsin dostunu.

Beyza ATALAY

Meryem SAVAS

ŞÜKÜR SEBEBİM

Gülüşüne aşık olmak diye bir şey varmış meğer
Ben de yeni öğrendim.
En çok da bu yaralıyor sanki beni,
Güldüğünde kapanan gözlerinin, ok misali kirpikleri
Sanki her defasında deliyor yüreğimi
Böyle parça parça edip, asla kaybolmayacak izler bırakıyor kendinden
Garip,
Zevkli bir ısıdırıp misali...
Her ne kadar yansa da canım,
Biraz daha aşık oluyorum sana
Hatta öyle ki,
Acılar az geliyor, biraz da ben zorluyorum,
Herkes kavuşmak için açar ya ellerini semaya
Bense;
Rabbim, diyorum
Çoğalt şu önümdeki olmazları,
Çoğalt ki aşkım da artsın.
Ne kadar yaksa da beni bu aşkın ateşi
Sen son zerreme kadar işle Onunla beni,
Onun aşkının da Sen'den geldiğini bileyim
Ve her gün biraz daha şükredeyim;
Bana Sen'i hatırlattığı için...

Zehra GÜNER

BENİ TUTAN BİR ŞEY

Beni tutan bir şey var sanki
Elimi uzatınca kaybolan
Dokununca kül olan
Beni tutan bir şey var
Adını koyamadığım
Öyle bir güç ki çözemediğim
Adımlarımı mühürleyen bir şey var
Öyle bir his ki sensiz tüm suçlara beni iten
Gözlerimi doldurup doldurup boşaltan
Bir güç var beni tutan
Dumanlı güneşin hayalinde bırakan
Uzaktan gelen bir şey var
Dalga misali bir kırıcı, bir yumuşak
Bir merhem sanki bilemediğim
Bir de hançer sanki yaramı deşen
Bir şeyler var beni tutan bilemediğim

Rümeysa TOPCU

Günlerden cumaydı. Hava yağmurluydu. Her zamanki gibi okula gelmiştim. Sınıfta oturuyordum. Birden arkadaşımın babasının vefat ettiğini duydum. Apar topar diğer arkadaşlarım ile beraber otobüs durağına koştuk. Arkadaşımın evine gittik. Odaya girdiğimde gülsuyu ve peçeteler gördüm (Taziye için gelenler için olsa gerek) Ne garip insan acı içindeyken bile böyle şeyler ihmal edilmiyor. Cenaze evindeki keder beni de çok üzmüştü. Bir iki saat bekledikten sonra dönüş için yola çıktık. Ana yoldaydık. Arabalar çok hızlı geçiyordu sanki hepsinin acelesi varmış gibiydi. Yaklaşık yüz metre ileride üst geçit vardı ama üşendik oraya gitmeye. Atladık yola ilk Eda geçti yol bomboştu. Sonra Şeyma ile ben geçtim. Sıra yolun öbür yönündeydi. Tam karşıya geçecektim ki bir anda bitmek bilmeyen bir korna sesi duydum; duymamla beraber karanlık bir boşlukta sürüklenirken arabanın bana çarptığını anladım. O anda ne acı, ne ölüm ne de sağlığıma dair bir korku vardı içimde. Tek korkum şimdi ben anneme ne diyeceğim korkusuydu. Secdeden kalkar gibi bir vaziyette ayağa kalktım. Çevremde kimseyi görmüyordum. Hala yanımdan arabalar geçiyordu. Ben kalktıktan sonra yanıma; çevredeki insanlar ve arkadaşlarım bir de bana çarpan kişi olduğunu sonradan öğrendiğim adam geldi. Büyük bir şaşkınlık içindeyken beni bir sandalyeye oturtular. Canım yanmıyordu ama korkmuştum, ağlıyordum. Herkes beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Vakit geçtikçe ayağım acımaya başlamıştı. Ne ara geldiğini anlayamadığım polisler aileme haber verilmesi gerektiğini söylüyorlardı. O arada ambulans gelmişti. Her şey çok hızlı geliyordu. Annemi aramak için polisin uzattığı telefonu elime aldım ve aradım. Anneme kaza geçirdiğimi söylemedim. Telaş etmesin diye mi korkudan mı bilemedim. Rahatsızlandığımı hastaneye gideceğimi ve onların da gelmesini söyledim. Annem babamı göndereceğini söyledi. Daha sonra polis anneme kaza geçirdiğimi söylemiş. Bu arada ambulans gelmişti. Araca görevlilerin yardımı ile bindim. Ayağımın üstüne basamıyordum. Beni araca yerleştirdiler. Bazı müdahalelerde bulundular. Hayatımda ilk defa ambulansa binmişim. Araç yolda ilerledikçe en ufak sarsıntıdan bile canım yanıyordu. Tek başıma idim ve korkuyordum. Ne olacaktı? İyileşebilecek miydim? Sonu gelmez soru işaretleri kafamın içinde... Bacağıma ne olmuştu? Sanki yol bitmek bilmiyordu. Sonunda hastaneye ulaştık. Beni hastanenin acil bölümüne aldılar. Hastanedeki doktorlar çok ilgisizdi. Bana öyle gelmişti. Bu daha da canımı sıkıyordu. Beni başka bir bölüme aldıkları sırada anneler geldi. Umduğum gibi bir davranışta bulunmadılar. Kızacaklarını düşünmüştüm. Annem çok korkmuştu benziyordu, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Annemi, babamı görünce korkum ve yalnızlığım bitmişti. Kendimi güvende hissetmeye başlamıştım. Daha sonra hastaneye sınıf arkadaşlarımdan Zehra ve Meryem geldi. Onların da gelmesiyle kendimi daha da iyi hissetmeye başladım. Bu arada benden kan aldılar, serum taktılar. Film için röntgene gönderildim. Bacağımdaki hasar ne kadardı. Yürüyebilecek miydim. Okulumdan ne kadar ayrı kalacaktım. Sorular kafamın içinde dönüp duruyordu. Hastaneden ayağım diz kapağına kadar alçıya alınmış olarak çıktım. Arabanın hızla çarpışı karanlıkta sürüklenişim aklıma geldikçe .... Neyse ki ucuz atlatmıştım. Doktorun demesine göre alçı on beş gün kalacaktı. Sevinmişim. Maalesef öyle olmadı alçı tam iki ay ayağımda kaldı. Okuluma gidemedim.

Evde olmak İlk başta tatil gibi gelse de daha sonra tatil olmadığını fark ettim. Arkadaşlarım okulda sınav olurken ben olamamıştım ve bütün sınavlar beni bekliyordu.

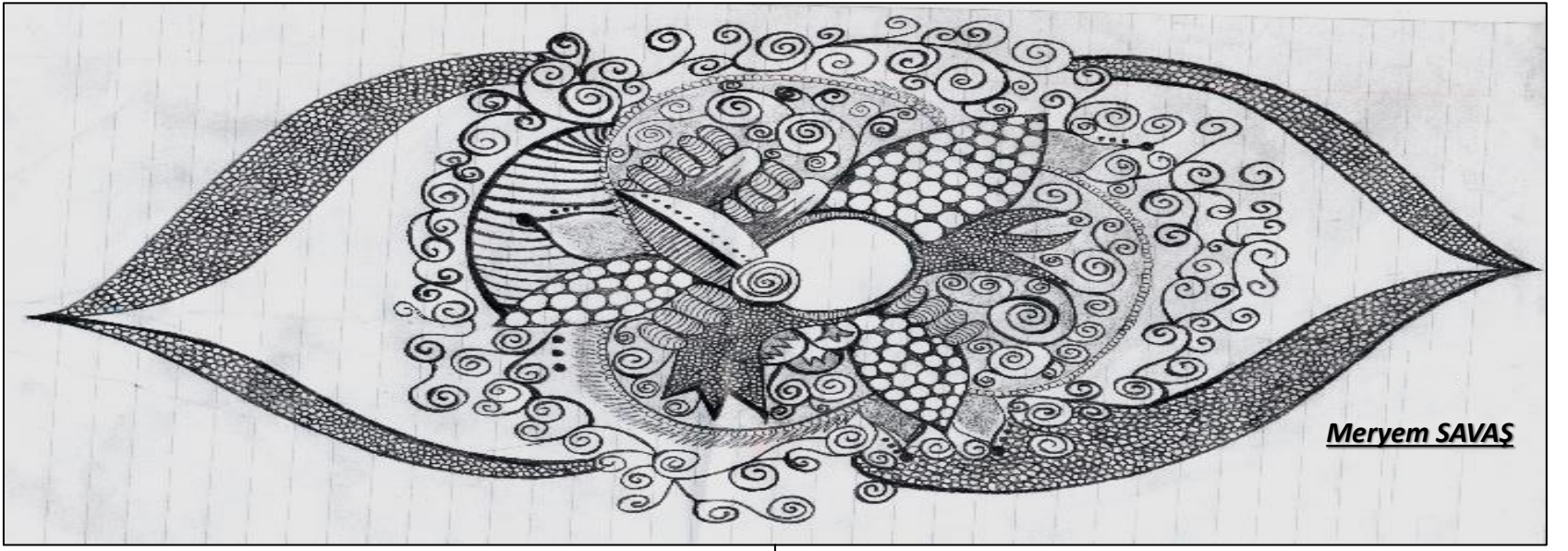
Bunun farkına varmam beni daha da gerginleştiriyordu. Artık çok sıkılmıştım. Dört duvar arasındaydım şimdi yatalak hastaları daha iyi anlıyordum. Ben er ya da geç ayağa kalkacaktım. İyileşme umudumu olmayanlar uzun süre yatağa bağımlı hastalar ne yapardı. Her zaman ziyaret edilmeyi isteyen yaşlılara ve hastalara ben çok kızdım. Şunu anladım ki insan başına gelmeden anlayamıyor.

Arkadaşlarım beni hemen her gün arıyorlardı. Bu ilk başta hoşuma gidiyordu. Sonraları onların arasında olamamak evde hiçbir şey yapamamak sınırlarımı bozuyordu. Evet, televizyon izliyor, kitap okuyordum. Bir zaman sonra bunlar da sıkıcı olmuştu. Aramalarına mutlu olduğum arkadaşlarım bana sınavları hatırlattıkça konuşmalarımız kavgaya dönüşüyordu. Çok şanslıyım ki beni anlayışla karşılıyorlardı. Ben hırçınlaştıkça onlar alttan alıyorlardı. Sağ olsunlar.

Böylece iki ay geçmiş, sonunda alçım çıkmış okuluma gelmişim. Ama eskisi gibi yürüyemiyordum. Bir müddet böyle olacağını sonra yürüyüşümün düzeleceğini doktorlar söylemişti. Dedikleri gibi olmuştu. Neyse ki iki üç sonra yürümem de düzeldi.

Okula gittiğim ilk gün arkadaşlarım benim için bir hoş geldin partisi düzenlemişlerdi. İyi ki bu güzel insanları tanımışım ve iyi ki onlar benim arkadaşım. Böyle zamanlarda gerçek dostlar belli oluyor. Ben de dostluğun kıymetini daha iyi anlamıştım. Bu olayla birlikte başka şeylerin de kıymetini anladım. Sağlığın insanoğluna verilmiş kıymetli bir şey olduğunu da... Meğer ne kadar da bağlanmışım bana emanet olarak verilenlere. Ne kadar da sahiplenmişim onları sağlığı nasıl da garanti bilmişim. Neyse ki yaşadığım bu olayla farkına vardım. Yaşanılan hiçbir şey boşa değildir. Çok şükür ki bütün azalarım tam ve sağlıklı. Çok şükür hayata bu şekilde dönmüştüm Bu nimetler için secdeden başımızı kaldırmamak yeridir.

Meryem SAVAS

İHTİYARLIK

İhtiyarlık, insanın elinden gençliğinin kayıp gitmesidir. Boyunun kısalması, cildinin kırışması, ellerinin titremesi, sağlık sorunlarının artması ve çoğu zaman da duyulan pişmanlıklardır.

Her yaşın ayrı bir güzelliği vardır aslında. İnsanın hayat yolunda ilk durağı çocukluktur. Sonra gençlik ardından orta yaşlılık nihayet ihtiyarlık gelir. Çocukken sorumluluğun azdır, mutlu olmak kolaydır oyun oynamak, şeker yemek, mutluluktur. Okul hayatı başlayınca yeni şeyler öğrenmek, arkadaş edinmek mutluluk. Genç yaşlarda hayatını biriyle birleştirip, kendine yeni bir aile kurmaktır mutluluk. Yaşlanınca ise geçmişteki yaşamınla gurur duymaktır mutluluk. İnsan geçmişiyse ne kadar gurur duyarsa duysun yaşlanınca içinde hep bir burukluk olur. Çünkü hareketleri eskiye göre kısıtlanmış ve her geçen gün ölüme daha da yaklaşmıştır. İhtiyarlık budur. Bir ayağı çukurda yaşamaktır.

İhtiyarladıkça çocuklaşır insan ilgiye daha muhtaç hale gelir. Gözleri hep yolda, gönülleri onlarla ilgilenecek insanlarda olur. Bazı yaşlılar bu yönden çok şanslıdır. Çünkü onları mutlu edecek, yalnız bırakmayacak, beklediği bir çift tatlı sözü söyleyecek evlatları, yakınları vardır. Bazı yaşlılar ise bir o kadar şanssızdır. Çünkü yalnızdır. Yalnızlığa terk edilmiş, son zamanlarını burukluk ve acı içinde ölmeye mahkum edilmiştir. Herhalde bu yaşlıktan da ağır gelen bir durum olsa gerek. Kim ister ki yaşlı ve başkasının yardımına muhtaçken yanında hiç kimsenin olmamasını... Bence çok acı. Düşünüyorum da yaşlılar kendi yaşlıları ile olan dostluklarını daha da geliştirmeliler. Gençler yaşlıları sevebilirler, yalnız bırakmayabilirler ama yaşlı insanların sıkıntılarını, dertlerini anlayamayabilirler, onun için insan ömrünün en zor döneminin daha zor olmaması için önce yaşlılar kendilerine sonra da gençler büyüklerine yardımcı olmalıdırlar ki hayatın her dönemini biraz daha keyifli geçirebilsin.

Seda Nur KORKMAZ

EN SON SENDE KALDIM

Tüm soruları yokluğunla cevapladım
Aslında hep sensizliğe ağladım
Bilmem belki seni bulamadım
Karanlıkta, çok karanlıktayım
Senin içindi sakladıklarım
Biliyorum en son sende kaldım

Okuyup da ağladığım son romanımsın
Hastalıktan önce oynadığım son oyun,
Yağmurdan önce esen son ılık rüzgârımsın
Gölgesi gönlüme düşen son gerçeğim
Aydınlığa açılan son penceremsin
Biliyorum en son sende kaldım

Geceden önce doğan son güneşimsin
Karanlıkta ay daha bir parlak sen olunca
Güller daha bir kırmızı sen olunca
Daha bir anlamlı hayat şöyle bir bakınca
Daha bir gerçekçi tüm gülüşler
Biliyorum en son sende kaldım

Kalemimde yarım kalan bir şiirsin
Yazılmamış kelimelere anlam verensin
Özlem dolu bir toprak kadar sade ve sessizsin
Söylenmemiş şarkılarda dinmeyen gözyaşırımsın
Dizlerimin bağı çözüldüğünde son heyecanımsın
Biliyorum en son sende kaldım

Rümeysa TOPCU

ŞEHİRDEN İNDİM KÖYE

Bir ayağı köyde olanlar tatillerde, yıllık izinlerde köylerine ziyarete giderler. Gitsinler de. Köy artık tenhalaşmış kapının önüne bile çıkmayan yaşlılara kalmış. Sonra biz şehirliler geliriz. Hediyelerimizle, mutluluklarımızla, özlemlerimizle, sorumlularımızla köy bir anda nüfus patlaması yaşar; bahçeler, harman yerleri tekrar çocuk sesleriyle çınlamaya başlar. Bu ilk günler için çok iyidir, hoştur. İhtiyarlar neşelenirler; anılarını anlatacak birilerini bulmanın sevinciyle her şeylerine çeki düzen verirler

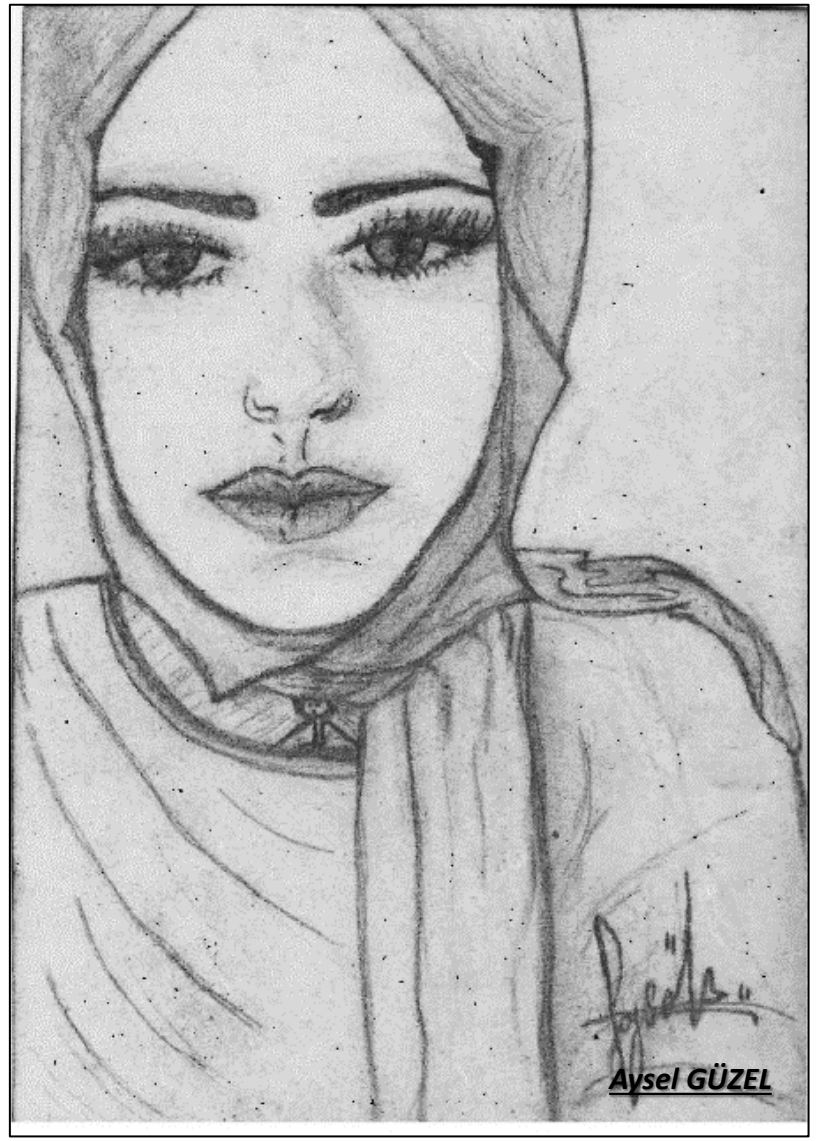
Şehirde sürekli kapalı ortamda yaşarken sıkıldığını bile fark etmeyen bu çocuklar köy yerlerine vardıklarında köylülerin tabiriyle 'azarlar'. Bizim tabirimizle kendilerinden geçerler, köyü alt üst ederler. Bahçenin ne olduğunu bilmeyen, çiçeği çiçekçide, meyveyi manavda gören, hayvanları belgeselden izleyen bu çocukların niyetleri ortama zarar vermek değildir. Amaçları meraklarını gidermek ve özgürlüğün tadını çıkarmaktır.

Çocukların ilk dikkatini çeken köyün köpekleridir. Çocuklar sevmek amacıyla köpeklerle yaklaşmak isterler aynı zamanda tırsarlar da. Köpekler de bu çocukları ilk etap da yabancılar ve havlarlar bazen de kovalarlar. Bu tepkiyle çocukların korkusu artar ve onlara yaklaşamazlar. Uzaktan uzağa onlar da kendilerince köpekleri kızdırmaya, korkutmaya çalışırlar. Taş atarlar aynı onlar gibi havlayarak onları taklit ederler. Nihayetinde endişelerini yenen çocuklar yabancılamayı bırakır; köpeklerle dost olurlar. Köye gelen çocuklar bundan başka ahırlara kümeslere dalarlar. Marketten alır gibi ,komşunun kümesine girip yumurta alırlar ve bunun kötü bir şey olduğunu bilmezler herhalde. Bir köylü komşusunun yumurtasını bu şekilde izinsiz alsa kıyamet kopar fakat bu çocuklar alınca yüzlerde bir gülümseme belirir. Ama acı bir gülümseme ...

Evet, bu çocukları zapt etmek pek mümkün olmaz dostluk kurdukları köpeklerden sonra sıra tavukları, firikleri, civcivleri, kovalamaya gelmiştir. Onları sıkıştırıp sevmek isterler. Yazın sıcağında zavallı hayvanların ağızı açık dilleri dışarıda kalır. Bu hayvancıklar korktuklarından bağda bahçede nereye gittiklerini bilmezler acı acı bağırlar... Çocuklar nasıl seveceklerini bilmedikleri için zavallı hayvanlar işkence çekerler . Tabi ki bunların ardından koşan çocuklar da aynı tavuklar gibi bahçeye, bostana girerler; soğanları, maydanozları, marulları yabancı ot gibi çiğner, koca koca kabaklarla futbol topu gibi oynarlar. Bütün bunlara rağmen dokunulmazlıkları vardır. Büyükler de anca, "Yapma yavrum, etme yavrum" demekle kalır. Bu yaramazlıkları yapan kendi çocukları olsa çoktan dayağı yemişlerdi. Bu çocukların gelişine ilk günlerde çok sevinen köy halkına artık bıkkınlık gelmiştir. Gitme vakti gelince, öyle bir oh çekerler ki dünya varmış derler!

Bütün bu hengameye rağmen tatil geldiğinde şehirdeki büyükler tekrar köylerine gitmenin planını yaparlar. Çocuklar da ne zaman köyümüze gideceğiz der dururlar. Geçen yaz yaptıkları yaramazlıkları çoktan unutmuşlardır. Köydekiler de şehirden gelecek akrabalarının, çocuklarının yolunu büyük bir özlemlerle gözlerler. Hazırlıklar yapılır, yola düşülür... Böyle olması bence çok güzel, köyler ıssız, misafirsiz kalmamasın. Çocuklar da şehre sıkışıp kalmanın stresini üzerlerinden atma imkanı bulsunlar!

Fatma KUZUCU

SEN Kİ

Sen ki anlamını daha çözemediğim heca harfim,
Paçası kırışmış, gönlü ütülü sevdiğim.
Sen ki saçını iki yana ayırmış,
Gözlerini yere mıhlamış yarım...
Sen ki beni sana müptela eylemiş,
Fakat benden bihaber yaşayan sevdiğim.
Sen ki gönül bahçemin bahçivani,
Ve zehirli sarmaşıklarımın ilacı...
Sen ki sevda ateşimin kıvılcımı,
Beni yakıp kül eden İbrahim ateşi...
Sen ki yüreğimin sultanı,
Ve ben karşında aciz bir köle.
Sen ki
Gönül kâbemin imamı...
Sen ki ruhumun kulağına
Fısıldayan rüzgârım.
Sen ki bir ışık dalgası
Aydınlatan tüm cihanı.
Sen ki hiç hazırlanmadığım sınavda,
Cevabımı bildiğim tek soru...
Ben ki oruçlu bir mümineyim,
Ve sen ki
Hasretiyle kavruğum bir bardak su...,

Zehra GÜNER

İMTİYAZ SAHİBİ

Hatice BAYRAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Kamile DURSUN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Zehra KORKU

GÖRSEL DANIŞMAN

Beyhan MOLLAHÜSEYİNOĞLU

YAYIN KURULU

Gülhan MADEN - Ümrehan SELLİYURT

Kevser KILIÇ - Hüda Nur YILMAZ

Zehra GÜNER

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ANADOLU KIZ İMAM HATİP LİSESİ

Atatürk Mah. Fecir Sok. No2

ÇUBUK/ANKARA 0 312 837 01 41